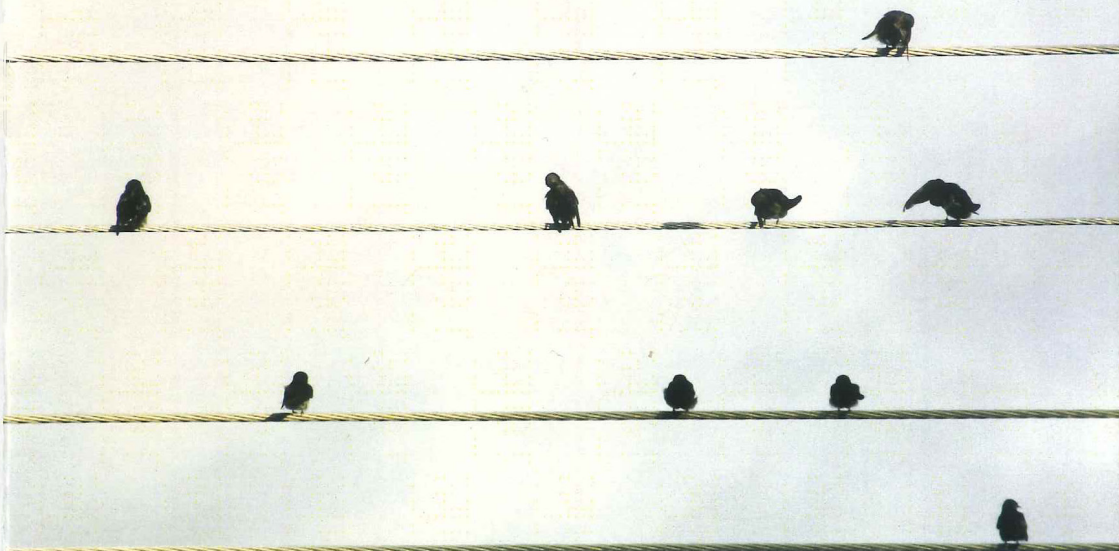

III Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar

recull de les obres guanyadores
curs 2013 - 2014

DL: 361 - 2013

Edició: Ajuntament de sa Pobla

Impressió: Impremta Bergas - sa Pobla

Coberta: [http://www.freeimageslive.co.uk/free_stock_image/
small-birds-jpg](http://www.freeimageslive.co.uk/free_stock_image/small-birds-jpg)

Salutació

El Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar és, particularment, molt important perquè, entre els més joves, vol difondre els valors de la literatura i de la lectura. I aquest fet, a sa Pobla, és molt rellevant, ja que d'aquí han sortit poetes, dramaturgs, novel·listes o assagistes destacats. La nostra vila ha tengut, des de sempre, una estimació especial per les lletres. I accions com aquesta volen que tota aquesta tasca es transmeti a les generacions més novelles.

Així mateix, es tracta d'un premi que vol destacar la feina feta pels mestres i docents al llarg dels anys per la promoció de la lectura i de l'escriptura. Una tasca impagable que ens ha duit a fruit de la literatura i que, alguns, han aprofundit amb la publicació de diferents obres literàries. Francis Bacon deia que la lectura fa l'home complet; la conversa el fa àgil, l'escriptura el fa precís. Així, doncs, gràcies a la feina dels mestres i la motivació dels alumnes, creiem que és missió de l'Ajuntament continuar i promocionar una activitat com és el Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar.

Finalment, vull encoratjar els centres educatius a seguir amb la tasca de suport al premi i animar tots els alumnes a participar-hi, no pel fet de competir sinó pel plaer de la literatura, de l'art de la literatura.

Enhorabona a tots!

*Biel Serra i Barceló,
batle de sa Pobla*

Presentació

Untant corrioles amb el vent de cara

Etimològicament la paraula “sacrifici” prové de la donació onerosa i dolorosa de qualcú en pro d’algú altre o d’un col·lectiu. Els sacrificis no s’acostumen a posar en solfa i, de fet, la majoria passen desapercebuts. Aquesta tercera edició del Premi de Narrativa Escolar Mestre Arabí vengué marcada en gran mesura pel sacrifici. El sacrifici que varen fer les famílies i els participants, l’esforç que els va suposar dedicar part del seu temps lliure a ajudar que els nostres infants s’animassin a presentar un relat a aquest premi.

Aquesta edició d’un premi de narrativa que es va pensar, precisament, en clau d’homenatge a les gernacions de mestres que han passat pel nostre poble i que han contribuït al seu desenvolupament mitjançant la formació del seu millor actiu; els seus infants, vengué caracteritzada per la manca del greix que unta les corrioles que fan funcionar l’engranatge gènesi d’aquest premi. Si la vocació que ha concebut una iniciativa, la traeix, difícilment tendrà oportunitat de seguir manifestant-se.

La punició a la participació en aquesta tercera edició, per altra banda, es veié gratament corresposta pel sacrifici de famílies, casualment algunes d’elles amb docents poblers al seu capdavant. Elles foren la determinació i l’alegre manifestació que les iniciatives, amb el temps i el sacrifici, es consoliden. Si la societat en vol, si existeix la demanda, probablement el futur d’aquesta iniciativa seguirà fent-se pas, independentment que el vent bufi a favor o en contra. Tant de bo, aquest premi segueixi servint d’estímul als nostres infants perquè facin de l’escriptura una senyera d’identitat com a poble i com a societat. Un poble que fomenta i mima la cultura autèntica, és un poble de prestigi.

Joan Enric Capellà i Cervera
Tinent de batle de Cultura, Educació, Joventut i Turisme

Tercer cicle de primària – 1r. premi

Núria Grau Gayà,
amb l'obra **“La meva mestra és una màquina”**

Un divendres, 13 de setembre, en Joan, un nin molt observador, va començar a “l’escola de nens grans”, com deia ell, a Tresorer Cladera.

Des de petit, sempre li havien fascinat les màquines. La seva mare sempre el trobava tocant els botons de la rentadora, del forn, del televisor... El sorprenia molt que a l’escola hi hagués tantes màquines: ordinadors, pissarres digitals, ascensors, fotocopiadores ...

El que li agradava més, de les màquines, eren els botons, perquè quan pitjaves un botó sempre feia el que li demanaves. També li agradaven molt perquè podien fer moltes coses.

El fet de ser tan observador feia que observés sempre els seus amics quan jugaven, la seva germaneta Marta com es movia, quins gestos feia ..., els seus pares quan cuinaven, quan rentaven el cotxe...

En Joan, estava sorprès amb les coses que feia la seva mestra: corregia, feia fotocòpies, els feia fitxes, algunes vegades renyava, preparava jocs, anaven d’excursió, feien fila, feien psico, anaven al bany, contaven contes, feien tallers de pintura i cuina, fermava les sabates, ajudava a fer-se la bata, posava pau quan els nins es barallaven, sabia moltes cançons ...

Al vespre, en Joan, quan se’n va anar a dormir, no deixava de pensar amb les coses que feia la seva mestra.

Va somiar que un matí, quan el pare el va acompanyar a l’escola, la seva mestra s’havia convertit en un robot.

L’escola era de metall, el pati estava vigilat per computadores. A l’aula no hi havia ni taules ni cadires. Era plena de cadires semblants a les que tenen els dentistes.

Els contes i llibres eren ordinadors plegables.

Tots els mestres s'havien convertit en màquines!

Hi havia: robots, ordinadors, forns...

Quan seies al vàter t'atrapava amb un cinturó i s'estirava la cadena.

Els instruments musicals sonaven diferents, i a més, s'havien canviat el so.

El piano sonava com una bateria, la flauta com un violoncel, el xi-lòfon com un violí ...

Els matalassos de psico eren molt durs i poc flexibles.

Les bates que es posaven eren d'un tacte estrany i incòmode.

La Maria estava plena de botons de molts colors.

El Josep i el Bernat tenien dues antenes al cap.

A la Mireia li sortia fum pel cap.

El Miquel tenia els peus de fusta amb rodes.

La Caterina i el Pau tenien les mans amb unghes de vidre ...

Tot el temps es demanava:

-On m'han deixat els meus pares?

-Com puc sortir d'aquí?

Va intentar sortir per la porta, però estava enreixada i va sonar una alarma.

La finestra estava tancada amb pany i clau.

Els telèfons es movien per tot arreu. Era impossible agafar-los!

La mestra havia canviat el seu aspecte: la cara, el seu cos, la manera de xerrar ...

Però la cosa que no havia canviat era que seguia fent totes les coses de sempre, però ningú no l'escoltava.

Els nins i nines de la classe havien tornat bojós. Tot estava capgirat. Ell va pensar que havia de fer alguna cosa.

La mestra feia moviments bruscs i ràpids, fins que es va espatllar. Tots cridaven. En aquell moment en Joan va agafar un tornavís i una clau anglesa d'una capsa amb moltes eines de joguina. Ell es va posar a ajustar perns, però no funcionava. Aquella classe era un desastre fins que el “ring, ring” del despertador el va despertar.

Tot havia estat un somni!

En Joan s'aixecà atemorit amb el somni que havia tengut.

Va córrer cap a la cuina on hi havia els seus pares per contar-los el somni.

Els pares es quedaren sorpresos amb el somni que havia tengut el seu fill.

Li intentaren explicar que la seva mestra era com una màquina perquè feiamoltes coses.

Però era una màquina que estimava i abraçava!!!

Tercer cicle de primària – 2n. premi

Martí Àngel Crespí Pol,
amb l'obra **“El motorista”**

Una vegada hi havia un home que era molt ric i tenia un castell on vivia amb els seus criats.

Però un dia es va cansar de viure tot sol i els va dir que volia viatjar a Europa. Allà va conèixer un grup de gent, i varen obrir un restaurant. Feien menjars molt bons i tota la gent hi volia anar. El negoci els anava molt bé, però un dia varen decidir agafar les motos i anar-se'n molt lluny. Varen arribar a Itàlia i allà varen trobar un grup de pintors, i varen decidir obrir un restaurant on podrien exposar també les seves obres i, com era d'esperar, varen tornar tenir molt d'èxit.

Però com que la seva il·lusió era tornar agafar la moto, va continuar la seva marxa, i varen arribar a França. Varen fer una llarga aturada per visitar tot el que hi volien veure. Fent carretera varen arribar a la frontera d'Espanya i començaren a fer ruta amb les motos pel nord d'Espanya. Va coincidir amb les festes de Sant Fermí i els va agradar tant que varen decidir passar uns mesos a Pamplona fins que va arribar el fred. Llavors varen decidir que se n'anirien a un lloc més càlid, així que varen agafar un vaixell i varen arribar a Mallorca. El lloc era preciós, el clima era magnífic i la gent era molt amable, simpàtica i acollidora.

Varen agafar les motos i varen partir del port de Palma cap a l'interior de l'illa. Varen començar a travessar pobles i, coincidència, varen arribar a un poble on eren les festes patronals. Era Binissalem, i els va agradar molt veure la desfilada de carrosses.

Després d'uns mesos a Binissalem, varen continuar el viatge i varen arribar a sa Pobla. També eren les festes del poble i no sabien ben bé què passava. Varen veure molts de dimonis i foc i es varen quedar meravellats. Per a ells, allò era fantàstic, així que anotaren que l'any vinent tornarien a veure aquell espectacle.

Després varen partir amb les motos cap a la costa i varen veure que

podien agafar un vaixell que els duia a una altra illa. Però varen pensar que era millor anar a una illa de l'Atlàntic. Així que varen decidir agafar el primer vaixell en direcció a les Canàries.

Varen arribar a Canàries i allà també els va agradar molt el que hi varen veure. A més, la temperatura era tan agradable que varen decidir quedar una llarga temporada en aquestes illes. Es dedicaren a pintar els paisatges tan pictòrics que hi havia, i vengueren els quadres i, amb els doblers, compraren un veler i així pogueren anar d'una illa a l'altra amb total llibertat.

Aquesta vida era magnífica, però sempre desitjaven més i no volien quedar-se per sempre allà. Així que quan va acabar el carnaval i varen veure totes les festes, varen agafar el vaixell i se'n varen anar a Amèrica. Allà cada dia era festa per a ells, però el senyor del castell ja començava a estar cansat de tant de viatge i els va dir que ell tornava al seu castell perquè volia mostrar als seus criats tot el que havia vist durant aquell viatge.

Però mentre tornava, va fer una altra aturada, a una altra illa i allà va poder gaudir d'un espectacle impressionant, les festes de Sant Joan a Menorca. Va quedar tan meravellat que va decidir posar cavalls al voltant del seu castell, i així, quan va arribar al seu país d'origen, va explicar als seus criats tot el que havia vist pel món, i els va dir:

-Ara posaré cavalls i cada dia faré un espectacle com el que he vist i així tota la gent d'aquí podrà venir a veure l'espectacle. A més, com que he pogut degustar molts de menjars de molts d'indrets del món, posaré una degustació de diferents menjars del món i, mentre miren l'espectacle, podran gaudir també d'aquesta degustació tan especial.

Els criats hi estigueren d'acord i així ho feren. De llavors ençà, aquell senyor es dedicà a tenir cura dels seus cavalls i fer cada dia espectacles amb ells.

Aquest lloc es va fer tan popular que gent de tot el món hi anava. Però un dia, quan es va despertar, va veure que tots els cavalls eren morts; què havia passat?

Un meteorit havia caigut damunt el seu territori i ho havia destruït tot, només quedava la gent viva, però tots els animals havien mort, per tant haurien de sobreviure del que els donàs la terra. Així que es varen haver de fer cultivadors com els homes del paleolític.

No va ser fàcil tornar a començar des del principi. Així que va ser tot un repte per a ells, però ho varen aconseguir. Tots varen estar obligats a fer-se vegetarians i a menjar el que tenien.

En poc temps varen veure que aquell estil de vida els feia estar més junts i que feien més reunions col·lectives cada dia i eren més feliços.

A poc a poc va començar a venir gent d'altres llocs i, a més, animals, i tot va anar canviant una altra vegada. L'evolució va arribar més ràpidament que abans, ja que tenien tots els coneixements necessaris per dur-los a terme.

Un dia, quan es varen despertar, varen veure que del meteorit havia sortit una cosa que no era humana, però que pareixia un ésser. Al principi no sabien com comunicar-se però després varen descobrir que ho podien fer a través de signes i de dibuixos. I entre les dues espècies varen tornar a aconseguir un món tan evolucionat o més que el que coneixien abans.

El problema va venir quan un d'ells va voler prendre el poder i els altres no hi estigueren d'acord. Així que va començar una vertadera batalla, de la qual només podia sortir un guanyador. Però no hi va haver cap guanyador sinó que un altre meteorit va tornar arribar a la Terra i aquesta vegada ho va destruir tot.

Molts de milions d'anys després es va tornar a poblar la Terra i varen trobar les restes d'un home amb una moto al costat.

Batxillerat, FP, CEPA – 1r. premi

Maria Crespí Seguí, del CEPA sa Pobla,
amb l'obra **“Partir”**

Pròleg

A vegades donar sentit a la vida significa Partir.
Partir del teu país per alliberar-te de l'esclavitud de la misèria.
Partir de tu mateix per alliberar-te de la condemna contínua als sotmetiments.
Això és el que he volgut reflectir amb aquestes dues històries.

Na Jasmina és una al·lota alta, d'ossada grossa i faccions agraciades Viu amb el seu germà Mankita, deu anys més gran que ella. Des que quedaren orfes, ha estat el pare i la mare durant aquests darrers quinze anys. Els horabaixes, a l'entorn a una foguera, feineja en tapissos, una habilitat heretada de la mare i, cada setmana, en barata per un poc de blat al mercat del poble. Amb aquests queviures i mig litre de llet que li dóna una cabra sobreviuen als durs hiverns i estius de Kènia.

Na Jasmina només té vint anys i una decisió presa. No hi ha lloc per dubtes ni per angoixes. Per això, amb la mirada fixa a l'horitzó i una mà al ventre que batega vida, contempla el mar. El coneix molt bé, sap que la vida i la mort planegen constantment per l'intens blau de l'horitzó. Igual, ben igual que planeja damunt terra àrida que ara trepitja. En Mankita serà l'únic que la trobarà a faltar, ell l'observa en silenci. Ella sap que com a home submís a la terra que l'ha vist néixer, sobreviurà.

S'acosta l'hora de partir.

Kènia, 25 de juliol de 2011

Estimat Mankita,

Quan el nou dia et saludi ja no seré aquí, aquesta nit partesc. Vull que sàpigues que m'estimo molt aquesta terra que ens ha vist néixer, i a tu que m'has criat com a una filla. Però he de partir.

No sé qui em donarà per primera vegada una mà. Ni tampoc a on arrambaré el cos esgotat per la travessia. Esper que tot vagi bé, si és així aviat tindràs notícies nostres i si no valia la pena intentar-ho. Sigui així com sigui, no oblidis ...

T'estimo molt.

Jasmina

PD: Trobaràs a faltar el tapís que la mare et va regalar el dia que ella va partir.

Una nova realitat envolta la vida de na Marian, ja té el diagnòstic.

Davant el mirall de la consulta acaba de vestir-se i una pregunta repetitiva copeja constantment el seu cervell: Qui és la dona del mirall ...?

Fa vint anys que està casada amb n'Admed, vint anys que ella podria resumir amb una escatimada frase "Ell, sempre ell".

El mirall no reclama la factura de vint anys, reclama l'absència de l'ànima.

Marràqueix, 24 de juliol de 2011

Estimat Andreu,

Fa vint-i-quatre anys que em vaig allunyar de sa Pobla, la teva terra, catorze anys trepitjant els vostres carrers, xerrant la vostra llengua. Va ser molt fàcil per a mi, aprendre a estimar-vos. I tu Andreu, et convertires en el gran amor de la meua vida. Vint-i-quatre anys en què el meu cos és aquí, però jo, no sé a on som. Ni tampoc a on és tot allò que m'ensenyares a ser i a somniar.

Te'n recordes, del teu jurament? "Tres anys passen aviat" em digueres; "vindré al Marroc ens casarem i tot serà més fàcil". Però aquí davant un mirall hi ha un pobre cos de dona sense ànima... Com m'agradaria tornar-te a veure, poder acariciar cada arruga de la teva cara, mirar-nos als ulls amb un somriure llagrimós i contar-nos la vida abans de dar-nos el darrer adéu.

Avui, som aquí, davant aquesta immensa mar que ho separa tot. I t'escric aquestes línies que sé que no t'arribaran mai perquè pertanyen al vent, com també pertanyen vint-i-quatre anys i un dia, d'una ànima morta.

Marian

Marràqueix, 24 de juliol de 2011

Estimat Admed,

Quan arribis a casa ja hauré partit. Voldria que tot això que ara envolta la teva vida t'anés sempre a favor.

T'he deixat roba neta i el sopar damunt la taula i com que sé que et veuràs amb feines per fer la bugada, li he dit a na Fàtima que et doni una mà. També esper que sigui definitiva aquesta vida nova que tan feliç et fa. És per a mi molt trist reconèixer que els nostres vint-i-quatre anys no han valgut la pena.

Però no passis ànsia, allà on vaig sé que sobreviuré.

Adéu Admed

Marian

El dia és esplèndid, l'aigua transparent i neta convida na Marian a endinsar-s'hi a ballar-hi. Per un moment ha vist n'Andreu a l'horitzó. Camina lentament dins l'aigua. Va cap a ell. Camina, camina. L'aigua cada vegada és més freda. N'Albert ja és davant. El mira als ulls, acaricia el seu rostre i es diuen adéu.

A trenc de l'alba,
quan reneix el dia.
Una mar en calma,
de boira vestida,
ànimes de dona
suren agonies.

Mestre Arabí (1829-1905).- Isidro Arabí Andrades, va néixer a Múrcia l'any 1829. Fou destinat, com a mestre d'escola, a la nostra vila, l'any 1854, i aquí va romandre per a sempre més. Es va casar i va tenir fills. Néts seus, que han viscut a sa Pobla fins als anys setanta, ara resideixen a Ciutat. Va dedicar, el mestre Arabí, més de 50 anys a l'ensenyament, a l'educació i a la cultura de sa Pobla. Generacions i generacions de poblers aprenueren amb ell, a llegir i a escriure. Va morir a sa Pobla, l'any 1905, entre l'estima general. Fou persona austera i complidora, d'una notable vocació pedagògica. Aquest premi, així mateix, i per extensió, representa un homenatge als mestres i les mestres que han desenvolupat i segueixen desenvolupant amb dedicació la seva noble tasca a sa Pobla.

En aquesta tercera edició del premi, s'hi presentaren un total de 8 obres anònimes, de les quals 7 corresponen a la categoria de tercer cicle de primària, que s'han presentat a títol personal, i 1 a la de batxillerat, FP, CEPA, presentada pel CEPA sa Pobla.

Ajuntament de sa Pobla

Consell de
Mallorca

■ Departament de Cultura